

HET DONKERE PUNT

DOOR
HARRYC. ROWLAND

Toen hij bij kennis begon te komen, zag Gifford Derring, dat hij in een omgeving was, die hem tamelijk bekend, hoe onaangenaam ook voorkwam. De vage lucht van antiseptische middelen deed hem dadelijk begrijpen waar hij was, nog eer hij de oogen opende.

Alweer wakker! Niet met het gevoel, dat in den oorlogstijd een weelde en een eer was geweest, maar met een gevoel van afschuw en schande. Alweer een drinkgelag, een gevecht in een of anderen bar en dan naar het gasthuis om gerepareerd te worden, daar opgenomen, omdat hij zoo'n prachtig getuigscrift had als vlieger in den oorlog, ook al om zijn vaders positie en rijkdom.

Gifford, altijd oprecht tegenover zichzelf zooals hij ook tegenover anderen was, zelfs in dronkenschap, moest bekennen, dat er voor hem geen excuus was. Hij was het type van een stevigen kerel, gezond van geest en lichaam, behalve dan de gewoonten uit den tijd, dat slechte gewoonten eigenlijk heelemaal niet zouden mogen voorkomen. Toen hij uit Frankrijk terugkwam, was hij er niet slechter aan toe om zijn vijf verwondingen; geheel de wereld zou voor hem opengaan, als hij maar fatsoenlijk wilde vragen om de deur te openen.

Er waren in den oorlogstijd opwindende gevechten geleverd, hoog in de lucht en beneden in de loopgraven, maar er werd ook vreeselijk gedronken en slecht geleefd; door dat alles was hij gegaan, van alles genietend, en toch niet geheel ten onder gebracht. En toen was hij als een verloren zoon tot zijn trotschen, triomfantelijken vader terug gekeerd om daarna alles te bederven door een losbandig leven. De lofprijzingen waren langzamerhand minder en minder geworden. Vrienden, waardig dien naam te dragen, hadden zich, verstoord en gekwetst, teruggetrokken. En ten laatste was het strenge ultimatum van zijn vader, wiens vaderlijken trots hij vernietigd had, gekomen; hoop was er nog maar weinig, de liefde was verdwenen.

„Het is geen bedreiging of waarschuwing, Giff,” had hij gezegd, „maar een maatregel, dien ik gedwongen ben te nemen om je toekomst en misschien zelfs je leven te redden. Wij moeten nu eens dien vicieuze cirkel verbreken, waarin je je bevindt, sedert je uit Europa terug gekomen bent. . . of waarin je misschien al verward was voor je vertrek. Nog eens zoo'n drinkpartij, waardoor je in het gasthuis te land komt en onverbiddelek breng ik je naar een sanatorium voor minstens een jaar.”

En nu was die slag gevallen, dacht Gifford, toen hij het kale, zindelijke vertrek bekeek, waarin hij zich bevond. Daar was hij weer tot bewustzijn gekomen met dien hatelijken reuk in zijn neus en die gehate muren om hem heen. Weldra zou zoo'n vervelende oppasser binnen komen om beleefd te vragen, hoe hij zich voelde, en als die gevoelens minder goed waren, ze op de gewone manier te verbeteren.

Gifford kon zich hoegenaamd niets herinneren van een vechtpartij of iets dergelijks waardoor hij in het gasthuis was gekomen. Eigenlijk wilde hij het niet voor zijn geest halen. Het onmiddellijke verleden was als in een nevel verborgen en hoe langer het erin bleef, des te beter was het voor zijn gemoedsrust. Maar toen het bewustzijn geheel terugkwam met hetgeen leek een eigenaardig, volmaakt herstel van zijn zintuiglijke waarnemingen, ontdekte hij, dat zijn tegenwoordige toestand volkomen verschillend was van zijn vroegere, dikwijls voorgekomen ontwakingen uit bewusteloosheid.

In plaats van een akelige neerslachtigheid van lichaam en geest, een ondraaglijke walging en gespannen zenuwen, die schreeuwden om 'n kalmeerend middel, was hij verwonderd in zich een absoluut welzijn te voelen. In plaats van de gewone vreeselijke gevolgen van losbandigheid, voelde hij zich krachtig en verfrist als na een diepen, gezonden slaap. Zijn hoofd was een beetje suffig en deed hem pijn, maar behalve dat kon hij zich niet herinneren, dat hij over het algemeen zich ooit welvarender had gevoeld.

Daar begreep hij niets van. Misschien had hij een soort van crisis doorgemaakt, waarna hij uren en uren lang in een gezonden, versterkenden slaap was gezonken geweest. Of misschien had de een of andere specialist een nieuw middel uitgevonden, een wonderlijk levenselixir, dat een man van binnen en van buiten reinigde, zijn

organisch en zenuwgestel en zijn andere vermogens vernieuwde en herstelde, terwijl hij bewusteloos terneer lag. Wat dan ook de reden kon zijn, Gifford voelde zich als nieuwgeboren.

Zijn tweede ontdekking was niet minder verwonderlijk. Hij voelde een reusachtigen honger en niet de minste neiging om te drinken. De gedachte aan alcohol in welken vorm ook gaf hem een walging. Alles, wat hij verlangde was een bad, gelegenheid om zich te scheren en een stevig ontbijt. Daarna meende hij, zou hij in de gelegenheid moeten zijn om op welke wijze ook beweging te nemen om dat drukkende gevoel uit zijn hersens te verwijderen en zijn bloed sneller te doen vloeien.

Er kwam een geruisch aan de deur. Gifford sloot de oogen en deed alsof hij sliep, in de hoop op deze wijze eenige verklaring te krijgen van wat er toch met hem gebeurd was. Door zijn donkere oogharen zag hij een verpleegster binnenkomen, gevolgd door een dame in wandelcostuum. Dat maakte een vreemden indruk op hem. Bij vroegere gevallen van dat soort was het een verpleger, Jim, of Jack of Harry. . . goede flinke kerels, die hem wel eens wat hard aanpakten.

De zuster kwam aan zijn bed en voelde zijn pols. De dame bleef een oogenblik naast haar staan, waarschijnlijk naar hem kijkend. Vaag zag Gifford haar rok en een gedeelte van haar lichte kousen. Lieve hemel, wat kwam een vrouw, die geen verpleegster was, in zijn kamer doen en waarom stelde zij belang in hem?

Zij ging naar het venster en ging daar in een leuningstoel zitten. De zuster volgde haar en bleef naast haar staan, naar buiten kijkend. Het was nog licht genoeg voor Gifford om van terzijde het profiel der dame te bestudeeren en hij dacht bij zichzelf, dat hij nooit zoo'n lief gelaat had gezien.

„Geen verandering?” vroeg zij.

„Zijn pols is een heeleboel krachtiger,” antwoordde de verpleegster. „Dat is een goed teeken. Vóór morgen zal er wel verandering komen.”

„Een goede verandering?” De stem van de dame was ongeduldig. Gifford verwonderde zich daarover.

„Dat is te verwachten. Ik heb nooit zulk een geval gezien, maar, alle gevallen, wat het hoofd betreft, zijn verschillend. Dokter Smith zelf erkent, dat hij er niets van begrijpt. Een poos leek het catalepsie, maar sedert de laatste vier en twintig uur is het meer een natuurlijke slaap. Ik wil geen hoop geven, waar die niet zou bestaan, maar me dunkt, dat hij spoedig tot bewustzijn zal komen.”

„En dan?”

„Dan kan het gaan als bij andere gevallen, dat de hersens een schok hebben doorstaan. Er is geen breuk, dus zal het herstel meer of minder snel en volkomen zijn. In het begin een beetje verbijstering, maar dan zullen de geestvermogens helder worden. Hij is zeer krachtig en zonder drinkgewoonten, die hem benadeelen konden.”

„Nee,” zei de dame, „hij heeft geen druppel alcohol in de laatste zeven jaar gebruikt.”

„Dat klopt niet,” dacht Gifford. Die twee vrouwen waren zeker in een verkeerde kamer gekomen. Of misschien was, hetgeen hem overkomen was, gebeurd in een van die opwellingen van wilskracht, als hij eenige dagen doorbracht zonder drank; misschien had hij dan die dame ontmoet en haar wat voorgelogen. Hij was dus in een ziekenhuis en niet in een sanatorium. Gifford spande zijn hersens in om zich iets te herinneren, wat er toch gebeurd kon zijn, waar en wanneer; maar het was een ijdele poging.

Hij bleef stil liggen, hopen de nog meer te hooren. Hij bemerkte, dat de verpleegster niet het gewone costuum droeg, maar een wit linnen japon, iets dat een hooger rang aanduidde. Toen de dame in den stoel zich een weinig ter zijde wendde, begon Gifford's pols feller te kloppen. Hij had nog nooit zoo'n schoon gelaat gezien!

Haar geheele voorkomen gaf een soort van bevalligheid, vermengd met kracht te kennen, die toch ook zacht was en op dit oogenblik onderdrukt scheen te zijn. Zij leek ver in de twintig. Op dat oogenblik stond zij op en bleef door het venster kijken, daardoor aan Gifford een gestalte te zien gevend, die slank en toch gevuld, lenig en fijn gevormd was.

Hij kon niet hooren, wat zij zei, want er kwam juist een kar